

Arrest

nr. 121 552 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gelet op het arrest nr. 120 293 van 10 maart 2014 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 21 maart 2014 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers

asielrelaas en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de mensen die hem bedreigden op de één of andere manier achter het nummer van zijn thuistelefoon waren gekomen en zijn broer aan de lijn hebben gehad. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat ze hem enkel op zijn gsm belden en dat er bij hem thuis geen telefoon was. Verzoeker blijft er in zijn verzoekschrift bij dat ze hem enkel op zijn gsm belden en dat hij geen thuistelefoon had. Dit neemt de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet weg. Uit de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde dat ze hem op zijn thuistelefoon belden.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook dat hij het verhaal aan zijn ouders vertelde en dat ze allemaal naar zijn neef in Gujrat verhuisden. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat niemand mee ging. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij verklaard zou hebben dat de ganse familie verhuisd is en stelt dat het hier een misverstand betreft. Nochtans blijkt zijn verklaring weer duidelijk uit de vragenlijst en maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat er hier een misverstand in het spel is.

De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden wezenlijke elementen van het relaas betreffen die de geloofwaardigheid van het relaas volledig afbreken.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat er op dit ogenblik voor burgers in Punjab geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Hij toont bijgevolg niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers in Punjab op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 februari 2014 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat haar asielrelaas werd afgewezen omdat zij geen namen kon geven van de personen die haar bedreigden. Zij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat bepaalde groepen, waarop de overheid geen vat heeft, burgers bedreigen, zoals in haar geval, en dat het geheim karakter en activiteiten van deze groeperingen maakt dat het voor de verzoekende partij onmogelijk is hen te identificeren of te benoemen. De verzoekende partij bevestigt dat zij wordt gezocht en dat haar verklaringen echt zijn. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat zij reeds vier jaar in België is en dan ook niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

1.4.3. De Raad stelt vast dat uit de beschikking en uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas niet alleen werd afgewezen omdat zij geen namen kon geven van de personen die haar bedreigden, maar ook omdat zij verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde, die de geloofwaardigheid van haar relaas volledig ondermijnden. In de beschikking wordt ook gesteld waarom deze tegenstrijdigheden het asielrelaas van verzoekende partij onderuit halen, met name omdat de tegenstrijdigheden wezenlijke elementen van het relaas betreffen die de geloofwaardigheid van het relaas volledig afbreken.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom het feit dat zij reeds vier jaar in België is tot gevolg zou hebben dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS